

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Α', Β', Γ' Γυμνασίου

Τόμος 2ος

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ευάγγελος Αθανασόπουλος
Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών
Ειρήνη Κοκκινάκη
Σχολική Σύμβουλος
Πολυξένη Μπίστα
Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Δημήτριος Σουλιώτης
Αναπληρωτής Καθηγητής
Πανεπιστημίου Δυτικής
Μακεδονίας
Βασίλειος Τσιλιμίγκρας
Σχολικός Σύμβουλος
Βιολέττα Λέκκα
Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Μαρία Παπαηλιάδη, Φιλολόγος

**ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ
ΣΥΓΓΡΑΦΗ**

Χρυσούλα Βέικου

**Σύμβουλος του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου**

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Σταυρούλα Ακαλέστου

Ζωγράφος

**ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
“ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ -
MULTIMEDIA A.E.”**

**Τη διαδικασία συγγραφής και
εκτύπωσης του διδακτικού
βιβλίου παρακολούθησε
η Αντωνία Δημητράσκου,
Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης.**

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ ΙΙ /
Ενέργεια 2.2.1 /**

**Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων
εκπαιδευτικών πακέτων»**

**ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
Μιχάλης Αγ. Παπαδόπουλος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου**

**Πράξη με τίτλο:
«Συγγραφή νέων βιβλίων και
παραγωγή υποστηρικτικού
εκπαιδευτικού υλικού με βάση
το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το
Γυμνάσιο»**

**Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου**

**Αναπληρωτές Επιστημονικοί
Υπεύθυνοι Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου**

**Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου**

**Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75%
από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό
Ταμείο και 25% από εθνικούς
πόρους.**

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

Η επανέκδοση του παρόντος βιβλίου πραγματοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών & Εκδόσεων «Διόφαντος» μέσω ψηφιακής μακέτας, η οποία δημιουργήθηκε με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ / ΕΠ «Εκπαίδευση & Διά Βίου Μάθηση» / Πράξη «ΣΤΗΡΙΖΩ»

Οι διορθώσεις πραγματοποιήθηκαν κατόπιν έγκρισης του Δ.Σ. του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Ευάγγελος Αθανασόπουλος
Ειρήνη Κοκκινάκη
Πολυξένη Μπίστα**

**ΑΝΑΔΟΧΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ**

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**
www.patakis.gr

**Η συγγραφή και η επιστημονική
επιμέλεια του βιβλίου
πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα
του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου**

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ**

Α΄, Β΄, Γ΄ Γυμνασίου

Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τα δημοτικά τραγούδια αποτελούν δημιουργήματα της λαϊκής ποίησης και συνδέονται με τη μουσική και τον χορό. Διακρίνονται για την τολμηρή σύλληψη του θέματος, την παραστατικότητα, την πλαστικότητα των εικόνων και τη λιτότητα του λόγου.

Το δημοτικό τραγούδι. Εισαγωγικά στοιχεία

1. Είναι γνωστό ότι σε όλες τις λογοτεχνίες αναπτύσσεται πρώτα η λαϊκή ποίηση (δημοτικά τραγούδια) και γενικότερα ο προφορικός λαϊκός λόγος (τραγούδια, παροιμίες, παραδόσεις, μύθοι, παραμύθια), ο οποίος εκφράζει την ψυχή του

λαού. Η προσωπική ποίηση και η πεζογραφία ακολουθούν.

Η δημοτική ποίηση ανήκει στην προφορική λογοτεχνία, είναι δηλαδή μέρος του προφορικού πολιτισμού. Η προφορική λογοτεχνία είναι ομαδική (εκφράζει τη συνείδηση της κοινότητας), παραδοσιακή (συντηρεί, αναπαράγει και αναμεταδίδει) και αυθόρμητη.

Η ακμή της δημοτικής ακριτικής ποίησης σημειώνεται την εποχή που η νεοελληνική γλώσσα είχε ήδη παρουσιάσει τα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα. Συνέχεια της ακμής αυτής αποτελεί η δημοτική ποίηση των χρόνων της Τουρκοκρατίας. Για αιώνες τα δημοτικά τραγούδια διασώθηκαν από την προφορική παράδοση, μέχρις ότου καταγράφηκαν από διάφορους συλλογείς, οι οποίοι τα κατέταξαν σε

ομάδες. Ο ιδιαίτερος κλάδος της επιστήμης που εξετάζει τα δημοτικά τραγούδια, όπως και όλα τα προϊόντα του λαϊκού προφορικού λόγου, είναι η **Λαογραφία**, επιστήμη που εισήγαγε στην Ελλάδα και καλλιέργησε ο Νικόλαος Πολίτης.

Κατάταξη των δημοτικών τραγουδιών

Το δημοτικό τραγούδι κατέχει ιδιαίτερη θέση στη νέα ελληνική λογοτεχνία, καθώς «είναι το μέσο, με το οποίο ο λαός έδωσε την εγκυρότερη έκφραση στον κόσμο του και στο πρόσωπό του», όπως γράφει ο Λίνος Πολίτης. Δεν είναι δημιούργημα ενός ατόμου, αλλά πλάθεται από τον ίδιο τον λαό. Αυτοσχέδιοι στιχουργοί συνέθεταν τραγούδια που στη συνέχεια διαδίδονταν προφορικά. Για τον λόγο αυτό τα δημοτικά τραγούδια δε

διασώζονται σε μία μόνο μορφή, αλλά σε πολλές παραλλαγές ανάλογα με τον τόπο, διαφορετικές δηλαδή μορφές του ίδιου τραγουδιού.

Φ. Κόντογλου, «Αρματολοί και κλέφτες» (Έλληνες ζωγράφοι, εκδ. Μέλισσα)

Με βάση τη μορφή τους ο Νικόλαος Πολίτης κατέταξε τα δημοτικά τραγούδια σε δύο μεγάλες κατηγο-

8 / 51 - 52

ρίες: α) τα καθαρώς λυρικά ή τραγουδία, εκείνα δηλαδή που τον πυρήνα, την ουσία τους δηλαδή, αποτελεί η έκφραση του συναισθήματος (χαρά, λύπη, αγάπη, μίσος, θαυμασμός) και β) τα επικολυρικά ή διηγηματικά, εκείνα δηλαδή που κύριο σκοπό τους έχουν να μας διηγηθούν, με τρόπο ποιητικό, μια παράδοση, μια ιστορία, έναν μύθο. Πυρήνας δηλαδή των τραγουδιών της κατηγορίας αυτής είναι η διήγηση. Τα διηγηματικά αυτά τραγούδια χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: σε όσα αναφέρονται γενικά στη δημόσια ζωή (ακριτικά, κλέφτικα, θρήνοι για την άλωση πόλεων κ.λπ.), σε όσα αναφέρονται σε εκδηλώσεις και συνήθειες της ιδιωτικής ζωής (της ξενιτειάς, μοιρολόγια, νανουρίσματα, της αγάπης κ.λπ.) και τέλος στις παραλογές.

Οι παραλογές είναι τα εθνικά τραγούδια των Ελλήνων, που έχουν υπόθεση φανταστική ή πλαστή και είναι εκείνα, όπου η λαϊκή φαντασία εκδηλώνεται με τη μεγαλύτερη φαντασία και δύναμη.

**Claude Fauriel,
Chants populaires
de la Grèce moderne**

Προέλευση

2. Τα δημοτικά τραγούδια έχουν στενή συνάφεια με τη μουσική και τον χορό. Από την αρχαιότητα ακόμα τα παιδιά τηρούσαν ένα παλιό έθιμο να γυρίζουν τα σπίτια μια ορισμένη μέρα τραγουδώντας «Ήλθε, ήλθε χελιδών». Το ίδιο αυτό έθιμο, το οποίο ξαναβρίσκουμε στους

Βυζαντινούς με τα ίδια λόγια, έχει επιζήσει μέχρι τις μέρες μας: την πρώτη Μαρτίου σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας τα παιδιά γυρίζουν τα σπίτια τραγουδώντας το ίδιο τραγούδι: «Ήρθεν, ήρθε χελιδόνα».

Το δημοτικό τραγούδι, που είναι η γνήσια και ανόθευτη έκφραση της λαϊκής ψυχής, προέρχεται από έναν λαό λιτό στην έκφραση των συναισθημάτων του με βαθύ αίσθημα της κοινωνικότητας και της φιλοξενίας, πλούσια φαντασία και έντονο τον πόθο για κάθε είδους ελευθερία. Ο Αλέξης Πολίτης, μελετητής του δημοτικού τραγουδιού, σημειώνει ότι όπως και άλλοι λαοί που δεν είχαν αποκτήσει την εθνική τους ενότητα, έτσι και ο ελληνικός λαός μέσα από το δημοτικό τραγούδι εκφράζει την προσπάθειά του για εθνική ενότητα.

Μορφολογία του δημοτικού τραγουδιού

3. Τα δημοτικά τραγούδια είναι γραμμένα σε δεκαπεντασύλλαβους στίχους. Ομοιοκαταληξία δεν υπάρχει, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις (λιανοτράγουδα). Χαρακτηριστικό τους είναι η λιτότητα των εκφραστικών μέσων. Μέσα στη μακραίωνη παράδοση διαμόρφωσαν ορισμένα τυπικά μοτίβα και κανόνες, όπως ο κανόνας της συμμετρικής αντιστοιχίας περιεχομένου και μορφής (αρχή της ισομετρίας), ώστε ο στίχος να συμπίπτει με το ολοκληρωμένο νόημα μιας φράσης. Η γλώσσα του δημοτικού τραγουδιού διακρίνεται για τη δύναμη, την παραστατικότητα και τη ζωντάνια της, πράγμα που οφείλεται στο γεγονός ότι η ποιητική εκφραστική στηρίζεται κυρίως στην πληθωρική χρήση του ρήματος και

του ουσιαστικού. Ο ποιητής του δημοτικού τραγουδιού έχει ασκηθεί στη συμπύκνωση των σημαντικών στοιχείων και την αποφυγή κάθε περιττού. Σημαντικό ρόλο παίζουν οι αντιθέσεις, οι άστοχες ερωτήσεις, τα άπορα (ή αμήχανα) και οι παρομοιώσεις.

Ο Φώτης Κόντογλου (1895-1965), συγγραφέας και ζωγράφος αφοσιωμένος στην παράδοση, γράφει για τα δημοτικά τραγούδια: «Άνθρωπος που δε νιώθει στα κατάβαθα της καρδιάς του τα λαϊκά μας τραγούδια, δεν είναι σε θέση να νιώσει αληθινά την Επανάσταση του εικοσιένα».

Επαινεί επίσης ο Κόντογλου την εκφραστική τους λιτότητα:

(...) Εδώ δεν έχει πολλά λόγια.
Λίγα και καλά. (...) Τρία λόγια
λέει το τραγούδι κι αντιλαλούνε
στην ψυχή σου χιλιάδες πράγμα-
τα. Άκου τούτα τα πέντε λόγια:

Τ' αντρειωμένου τ' άρματα δεν
πρέπει να πουλιώνται,
Μον' πρέπει τους στην εκκλησιά
κι εκεί να λειτουργιώνται.
Πρέπει να κρέμονται ψηλά σε
πύργο αραχνιασμένο,
Σκουριά να τρώει τ' άρματα κι η
γης τον αντρειωμένο.

Φ. Κόντογλου,
«Τα έμορφα τραγούδια μας,
η αναπνοή της φυλής μας»

Οι συλλογές

4. Πρώτος ο Θεόδωρος Μανούσης (Βιέννη, 1814) συγκέντρωσε τα ελληνικά δημοτικά τραγούδια και τα μετέφρασε, τα έδειξε μάλιστα και στον Γκαίτε προκαλώντας τον ενθουσιασμό του. Ο πρώτος όμως εκδότης δημοτικών τραγουδιών ήταν ο Γάλλος ρομαντικός Κλωντ Φωριέλ (Claude Fauriel), ο οποίος συγκέντρωσε σε δύο τόμους τα δημοτικά ελληνικά τραγούδια (*Chants populaires de la Grèce moderne*, 1824 και 1825) από υλικό που προμηθεύτηκε από τους Έλληνες της Ιταλίας και των Επτανήσων. Η μετάφρασή τους έφερε σε επαφή τους δυτικούς φιλέλληνες με τον επαναστατημένο ελληνικό λαό.

Από τον κύκλο των ποιητών της Επτανησιακής Σχολής προέρχονται οι συλλογές των Α. Μανούσου

(1850) και Σπ. Ζαμπέλιου (1852). Συλλογή ελληνικών δημοτικών τραγουδιών παρουσίασε και ο Γερμανός Πάσοβ (A. Passow) το 1860. Με φιλολογική ευσυνειδησία συγκέντρωσε ο Νικόλαος Πολίτης τα δημοτικά μας τραγούδια στη συλλογή του Εκλογές από τα τραγούδια του ελληνικού λαού (1914).

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

- ✓ Το δημοτικό τραγούδι εκφράζει την ψυχή και τους πόθους του λαού και κατέχει πολύ σημαντική θέση στην Ιστορία της λογοτεχνίας μας. Διασώθηκε από την προφορική παράδοση, συνδέθηκε με τη μουσική και τον χορό και αποτέλεσε το μέσο, μέσα από το οποίο εκφράστηκε ο λαός.
- ✓ Εκτός από την ποιοτική και ποιητική του υπεροχή το δημοτικό τραγούδι μέσα στην μακρόχρονη ιστορία του άσκησε ισχυρή επίδραση στην προσωπική, έντεχνη ποίηση.

Ασκήσεις – Θέματα για συζήτηση

1. Στην παραλογή Το γεφύρι της Άρτας να επισημάνετε τα χαρακτηριστικά των παραλογών.

2. Να βρείτε ένα τραγούδι της ξενιτειάς και να το διαβάσετε παράλληλα με το ποίημα του Γιώργου Σεφέρη «Ο γυρισμός του ξενιτεμένου». Ποιες ομοιότητες εντοπίζετε;

3. Το θέμα του γυρισμού του ξενιτεμένου βρίσκεται και σε τραγούδια άλλων ευρωπαϊκών λαών. Να βρείτε σχετικές πληροφορίες στη μελέτη του Κ. Ρωμαίου, Δημοτικά τραγούδια Σέρβων και Βουλγάρων δανεισμένα από ελληνικά πρότυπα, Αρχεία του Θρακικού και Γλωσσικού Θησαυρού 17 (1952), σελ.

334-354, και στο περιοδικό Ελληνική Δημιουργία, τεύχος 9, αφιέρωμα «Η ξενιτειά και ο ελληνικός λαός».

Βιβλιογραφία

1. Δημαράς, Κ. Θ. (1975). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. ΣΤ΄ έκδοση. Αθήνα: Ίκαρος, 9-18.
2. Ιστορία του Ελληνικού Έθνους. Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών, τόμ. Θ΄, Ι΄.
3. Ιωάννου, Γ. (επιμ.) (1970). Το δημοτικό τραγούδι. Παραλογές. Αθήνα: Ερμής.
4. Καλαματιανός, Γ. Ν. (χ.χ.). Σύντομη Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Ι΄ έκδοση. Αθήνα: Εστία, 36-39.

5. Πολίτης, Λ. (1978). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Αθήνα: Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, 101-119.

6. Saunier, G. (επιμ.) (1990). Το δημοτικό τραγούδι: Της ξενιτιάς. Αθήνα: Ερμής.

7. Vitti, M. (2003). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Μετάφραση Μ. Ζορμπά, θεώρηση του συγγραφέα, απόδοση Ε. Ι. Μοσχονά. Αναθεωρημένη έκδοση. Αθήνα: Οδυσσέας, 69-145.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΕΜΠΤΗ

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ 1880 (1821-1880)

Τα Απομνημονεύματα των αγωνιστών του '21 αποτελούν έμμεσες πηγές για την Επανάσταση. Την εποχή αυτή υπάρχουν παράλληλα δύο Σχολές: Η Επτανησιακή Σχολή με ηγέτη τον Διονύσιο Σολωμό και η Ρομαντική Σχολή των Αθηνών. Η πρώτη χρησιμοποιεί ως γλωσσικό όργανο τη γλώσσα του λαού και η δεύτερη την καθαρύουσα. Και οι δύο δέχονται την επίδραση του ρομαντισμού.

Ιστορικό πλαίσιο

Η περίοδος αυτή της λογοτεχνίας μας ξεκινά με ένα μεγάλο ιστορικό γεγονός: τον αγώνα των Ελλήνων για την ανεξαρτησία τους. Με τον αγώνα για την απελευθέρωση συμπίπτει και η εμφάνιση δύο μεγάλων ποιητών από τα Επτάνησα, του Διονυσίου Σολωμού και του Ανδρέα Κάλβου που ύμνησαν με το έργο τους τα πολεμικά κατορθώματα των Ελλήνων.

Με την απελευθέρωση ενός μέρους του ελληνισμού σχηματίστηκε το Ελληνικό Κράτος, ένας πρώτος πυρήνας που θα περιελάμβανε μικρό μόνο τμήμα του σημερινού και θα αποκτούσε την πραγματική του μορφή μόνο όταν περιβαλλόταν από σημαντικά τμήματα του ελληνισμού που βρίσκονταν ακόμα κάτω από ξένη κυριαρχία: Επτάνησος,

Θεσσαλία, Μακεδονία, Κρήτη, Θράκη, νησιά Αιγαίου. Η ένωση της Επτανήσου με την Ελλάδα (1864), ύστερα από έξι περίπου αιώνες ξενοκρατίας (Βενετών, Γάλλων, Άγγλων), σήμανε για την Ιστορία της λογοτεχνίας μας τη συνάντηση δύο Σχολών που αντιπροσωπεύουν δύο παραδόσεις: την Επτανησιακή, που αντιπροσωπεύει την παράδοση του δημοτικού τραγουδιού και που αναnevώνεται με στοιχεία της δυτικής λογοτεχνίας, και την Αθηναϊκή, που αντιπροσωπεύεται κυρίως από Φαναριώτες, οι οποίοι ζουν πλέον στην Αθήνα, πρωτεύουσα του νέου Κράτους, όπου συγκεντρώνονταν οι πνευματικές δυνάμεις από όλα τα τμήματα του ελεύθερου και του υπόδουλου Έθνους.

Την έκφραση της πολιτισμικής παράδοσης διεκδίκησαν στο εξής

δύο διαφορετικές δυνάμεις: οι Επτανήσιοι και οι Φαναριώτες, δύο Σχολές που έμειναν ανταγωνιστικές και δεν προχώρησαν σε γόνιμο μεταξύ τους διάλογο. Και οι δύο δέχτηκαν την επίδραση του ρομαντισμού, του ρεύματος που κυριάρχησε στην Ευρώπη τον 19ο αιώνα. Ο ρομαντισμός όμως αφομοιώθηκε διαφορετικά από τους εκπροσώπους κάθε Σχολής.

Η ιστορική μοίρα της Επτανήσου, που δε γνώρισε την τουρκική κατάκτηση, ευνόησε την ανάπτυξη της λογοτεχνίας. Πολλοί Επτανήσιοι μορφώνονταν στα ιδιωτικά σχολεία που είχαν ιδρυθεί στα νησιά και συμπλήρωναν τις σπουδές τους σε δυτικά πανεπιστήμια. Μερικοί από αυτούς έγιναν σημαντικοί επιστήμονες. Τα Επτάνησα έγιναν το σπουδαιότερο πνευματικό κέντρο της

Ελλάδας που κράτησε ζωντανή στην παιδεία την κλασική και την ιστορική παράδοση και μαζί με αυτή καλλιέργησε και την εθνική ιδέα. Η ίδρυση της Ιονίου Ακαδημίας (Μάιος 1824) ήταν η κορύφωση της εκπαιδευτικής προσπάθειας. Η Ιόνιος Ακαδημία ήταν το πρώτο ελληνικό πανεπιστήμιο και λειτούργησε επί τέσσερις δεκαετίες.

Η δημιουργική πορεία της Σχολής των Αθηνών κράτησε περίπου μισόν αιώνα (1830-1880). Η ζωή της δε διακόπηκε από τη γνωριμία της με τους Επτανήσιους δημιουργούς. Η γνωριμία όμως αυτή, όπως θα δούμε, θα δώσει τους καρπούς της στην αμέσως επόμενη γενιά: ο Κωστής Παλαμάς, ηγετική φυσιογνωμία της ανανεωτικής γενιάς του 1880, στη συλλογή του Τα τραγούδια της πατρίδας μου ζωντανεύει

την επτανησιακή παράδοση και μάλιστα τη σολωμική. Η κληρονομιά του Σολωμού θα γίνει, έστω και με καθυστέρηση, κοινό κτήμα όλων των Ελλήνων.

Στην ενότητα αυτή του βιβλίου μας θα εξετάσουμε: α) τα Απομνημονεύματα και τους συγγραφείς τους, β) την Επτανησιακή Σχολή και γ) τη Ρομαντική Σχολή των Αθηνών.

1. Τα Απομνημονεύματα

Το λογοτεχνικό είδος που συνδέεται άμεσα με τον Αγώνα είναι το Απομνημόνευμα, μια εκδοχή της αυτοβιογραφίας. Άνθρωποι που έζησαν στο κέντρο των μεγάλων ιστορικών γεγονότων της εποχής και είχαν συνείδηση της σημασίας τους προσφέρουν τη μαρτυρία τους για το τι έζησαν, τι έπραξαν, τι έπαθαν και τι

έμαθαν. Αυτόπτες μάρτυρες θέλουν να συμβάλουν στην αποκάλυψη της αλήθειας, αλλά και να δικαιωθούν στις επερχόμενες γενιές. Το 1821 αποτελεί φυσικά το ορόσημο. Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός (1771-1826) αρχίζει να γράφει τα απομνημονεύματά του (Υπομνήματα περί της Επανάστασης της Ελλάδος - Από το 1820 μέχρι του 1823) αμέσως μετά την έκρηξη της Επανάστασης, ο Χριστόφορος Περραιβός (1773-1863) δημοσιεύει τα Απομνημονεύματα πολεμικά (1836) και ο Εμμανουήλ Ξάνθος (1772-1852) τα δικά του απομνημονεύματα σχετικά με τη Φιλική Εταιρεία (Δοκίμιον ιστορικών περί της Φιλικής Εταιρείας, 1836). Τα απομνημονεύματα του Βορειοηπειρώτη στρατιωτικού Σπύρου Μήλιου (1800-1880) αναφέρονται στη διετία 1825-1826.

Ο «γέρος του Μωριά» Θεόδωρος Κολοκοτρώνης υπαγόρευσε τα απομνημονεύματά του στον Γεώργιο Τερτσέτη (1800-1874), δικαστή από τη Ζάκυνθο, ο οποίος αναγκάστηκε να εκπατριστεί, επειδή αντιτάχθηκε στην πρόθεση της Αντιβασιλείας να καταδικάσει σε θάνατο τον Κολοκοτρώνη. Το γεγονός αυτό συνετέλεσε στη φιλία των δύο ανδρών και είχε ως αποτέλεσμα την υπαγόρευση των απομνημονευμάτων που κυκλοφόρησαν στα 1851 με τον τίτλο Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836.

Οι πολιτικοί που ήθελαν να γράψουν τα απομνημονεύματά τους δε συναντούσαν δυσκολίες. Όσοι όμως οπλαρχηγοί και στρατιωτικοί δεν ήταν εξοικειωμένοι με το γράψιμο, δυσκολεύονταν και πολλές φορές χρησιμοποιούσαν έναν

«γραμματικό». Το χρονικό της σκλαβωμένης Αθήνας του Παναγή Σκουζέ (1776-1847) αποκαλύφτηκε επίσης από τον Γεώργιο Τερτσέτη στα 1859. Εδώ εξιστορείται σε αυθεντική λαϊκή γλώσσα η περίοδος από το 1772 ως το 1796.

Deneuville: «Οι Σουλιώτισσες πολεμούν» (Συλλογή Τάσσου Χατζή, Ανθολογία Σοκόλη)

Απομνημονεύματα Ιωάννη Μακρυγιάννη

Το κείμενο όμως που αποτυπώνει με μοναδικό τρόπο τα βιώματα ενός αγωνιστή που έζησε τον Αγώνα και πήρε μέρος και στην πολιτική σκηνή είναι τα Απομνημονεύματα του στρατηγού Ιωάννη Μακρυγιάννη (1797-1864). Αγωνιστής του '21 στην Πελοπόννησο και την Αθήνα, ο Μακρυγιάννης τραυματίστηκε σοβαρά, αλλά δε σταμάτησε να πολεμάει. Η δράση του συνεχίστηκε και μετά την Ανεξαρτησία. Ο Καποδίστριας τον διόρισε στο Άργος Γενικό αρχηγό της Εκτελεστικής Δυνάμεως της Πελοποννήσου και τότε άρχισε να γράφει τα Απομνημονεύματα. Ο Μακρυγιάννης δεν είχε πάει σχολείο, έμαθε όμως σε μεγάλη ηλικία γράμματα μόνο και μόνο για να καταγράψει τα απομνημονεύματά

του, τα οποία είναι γραμμένα ανορθόγραφα, δίχως καν στίξη. Το χειρόγραφο με τα απομνημονεύματά του βρέθηκε το 1900 και δημοσιεύτηκε το 1907 από τον Γιάννη Βλαχογιάννη, σπουδαίο πεζογράφο, για τον οποίο θα μιλήσουμε σε άλλο κεφάλαιο του βιβλίου μας. Ο λόγος του Μακρυγιάννη είναι, όπως γράφει ο Λίνος Πολίτης, «ολότελα λαϊκός, δίχως ίχνος λόγιας επίδρασης, με τη ζωντάνια της προφορικής ομιλίας και με τη θέρμη ενός ανθρώπου, που δεν είναι μονάχα αυτόπτης αλλά και πρωταγωνιστής των γεγονότων που ιστορεί».

Το έργο του Μακρυγιάννη έγινε ευρύτερα γνωστό στα χρόνια της Κατοχής. Το 1941 δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Νέα Εστία άρθρο του Γιώργου Θεοτοκά με τίτλο «Ο στρατηγός Μακρυγιάννης» και το 1943 ο

Γιώργος Σεφέρης παρουσίασε στο Κάιρο τον αγωνιστή και το έργο του σε διάλεξη που σήμερα περιλαμβάνεται στις Δοκιμές («Ένας Έλληνας - ο Μακρυγιάννης»). Από τότε ο Μακρυγιάννης απασχόλησε ιστορικούς και φιλολόγους που συγκινούνται από την «αδρή» φωνή του και το «αποτελεσματικό» ύφος του.

Ο Βλαχογιάννης εξέδωσε επίσης και τα απομνημονεύματα του Ν. Κασομούλη (1795-1871) με τον τίτλο Ενθυμήματα στρατιωτικά της Επανάστασης των Ελλήνων 1821-1833.

Τα απομνημονεύματα των αγωνιστών ανήκουν στις έμμεσες πηγές της Ιστορίας της Ελληνικής Επανάστασης και αποτελούν ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα που μας επιτρέπει να γνωρίσουμε τη ζωή και τη νοοτροπία μιας κοινωνίας που βρέθηκε σε τόσο δύσκολες συνθήκες.

Τα απομνημονεύματα αυτά καλύπτουν και τη μετεπαναστατική περίοδο του Καποδίστρια και του Όθωνα και φτάνουν μέχρι την εποχή του Γεωργίου Α΄. Στις μετεπαναστατικές δεκαετίες πολλοί λόγιοι έγραψαν επίσης απομνημονεύματα (Νικόλαος Δραγούμης, 1809-1879, Αλέξανδρος-Ρίζος Ραγκαβής, 1809-1892), όπως και ιστορικοί (Σπυρίδων Ζαμπέλιος, 1813-1881, Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, 1815-1891, ο οποίος στο μεγαλεπήβολο έργο του Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, 1860-1874, επιδιώκει να αποδείξει τη συνέχεια και τη διαχρονική ενότητα του ελληνικού έθνους).

Ελισάβετ Μουτζάν-Μαρτινέγκου

Την εποχή αυτή χρονολογείται και η αυτοβιογραφία της πρώτης Ελληνίδας πεζογράφου, της **Ελισάβετ Μουτζάν-Μαρτινέγκου** (1801-1832), αρχοντοπούλας από τη Ζάκυνθο. Η αυτοβιογραφία της είχε ολοκληρωθεί τον Ιούνιο του 1831 αλλά δημοσιεύτηκε μισόν αιώνα μετά (1881) από τον γιο της που φρόντισε να περικόψει μεγάλο μέρος του έργου της. Στο κείμενο αυτό εκτυλίσσεται το προσωπικό δράμα μιας νεαρής γυναίκας της αστικής τάξης που, ενώ επιθυμεί να λάβει μέρος στην πνευματική ζωή του τόπου της, αναγκάζεται να ζει έγκλειστη στο σπίτι του πατέρα της, αποκομμένη από όσα συμβαίνουν έξω από αυτό.

Η Μαρτινέγκου θέλησε επίσημα να συμμετάσχει στον αγώνα για την

ελευθερία που πληροφορήθηκε πως είχε αρχίσει στην Ελλάδα, αλλά μια τέτοια συμμετοχή αποκλειόταν από το «βάρβαρον ήθος της Ζακύνθου, οπού κρατά ταις κοπέλλαις κλεισμέναις» και από το γεγονός ότι «είναι γυναίκα και περιπλέον γυναίκα Ζακυνθία». Έτσι το μόνο που έκανε ήταν να «παρακαλέσει τον Ουρανόν δια να ήθελε τους βοηθήσει να νικήσουν», ώστε να αξιωθεί και η ίδια «να ιδή εις την Ελλάδα επιστρεμμένην την ελευθερίαν και μαζί με αυτήν επιστραμμένας εις τας καθέδρας τους τας σεμνάς μούσας...».

**Φωτογραφία της Μαρτινέγκου,
Αθήνα, Εθνική Πинаκοθήκη
(Ιστορία του Ελληνικού Έθνους)**

2. Η Επτανησιακή Σχολή

Τα Επτάνησα δε γνώρισαν ποτέ την οθωμανική κυριαρχία, όμως για αιώνες βρίσκονταν κάτω από ενετική κυρίως κυριαρχία (αλλά και κάτω από την κυριαρχία των Γάλλων, των Άγγλων και για ένα μικρό διάστημα των Ρώσων). Ήρθαν έτσι ευκολότερα σε επικοινωνία και σε αμεσότερη επαφή με τον δυτικό πολιτισμό, πράγμα που τους έδωσε τη δυνατότητα να αναπτύξουν σημαντική πνευματική δραστηριότητα που εκδηλώθηκε όχι μόνο στη λογοτεχνία, αλλά και στη μουσική και τη ζωγραφική. Οι λογοτέχνες που έγιναν εκφραστές της δραστηριότητας αυτής παρουσιάζουν κοινά χαρακτηριστικά τόσο στα θέματα, όσο και στο ύφος, που δείχνουν κοινά ενδιαφέροντα, τάσεις και αναζητήσεις και επιτρέπουν στους μελετητές να τους κατατάξουν

στην ίδια Σχολή. Στη διάρκεια του 19ου αιώνα η λογοτεχνική παραγωγή των Επτανήσων πέρασε στην Ιστορία της λογοτεχνίας μας με το όνομα Επτανησιακή Σχολή. Η Σχολή αυτή παρουσίασε κυρίως ποιητικά έργα (λυρικά, επικολυρικά και σατιρικά) και ακολούθησε το ρεύμα του ρομαντισμού. Η πεζογραφία εμφανίζεται σχετικά φτωχή και περιορίζεται κυρίως στο κριτικό δοκίμιο. Η Σχολή συνέβαλε και στην ανάπτυξη του θεάτρου με σημαντικότερο έργο τον Βασιλικό του Μάτεσι (1830), το πρώτο θεατρικό μας έργο με κοινωνικό περιεχόμενο. Η ποίηση γράφεται αποκλειστικά στη δημοτική γλώσσα με λίγα δάνεια από τα επτανησιακά ιδιώματα και τη λόγια παράδοση. Τα θέματα που πραγματεύονται οι Επτανήσιοι ποιητές είναι η πατρίδα, η φύση και ο έρωτας στην

πιο αγνή μορφή του. Χαρακτηριστικό της μορφής των έργων των Επτανησίων είναι η δημοτική γλώσσα, την οποία όχι μόνο καλλιεργούν αλλά και υποστηρίζουν θεωρητικά με άρθρα και μελέτες. Όλοι οι Επτανήσιοι ποιητές που με τα ποιήματά τους ύμνησαν την κήρυξη της Ελληνικής Επανάστασης έχουν ευρωπαϊκή μόρφωση, προπάντων ιταλική και γι' αυτό στο έργο τους διακρίνεται σαφώς η επίδραση της ιταλικής ποίησης. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι ολιγογράφοι σε σχέση με τους Φαναριώτες και τους Αθηναίους ρομαντικούς και επεξεργάζονται με ιδιαίτερη φροντίδα τον στίχο τους, ώστε να δίνουν στα ποιήματά τους όσο γίνεται πιο άψογη μορφή.

Ο ρομαντισμός

Ο ρομαντισμός είναι ένα μεγάλο πνευματικό κίνημα που έκανε την εμφάνισή του από το τέλος του 18ου αιώνα ως αντίδραση στον ορθολογισμό του Διαφωτισμού και στράφηκε στον Μεσαίωνα ως πηγή έμπνευσης. Ξεκίνησε από τη Γερμανία αποτελώντας τη συνέχεια κατά έναν τρόπο του κινήματος Sturm und Drang (= θύελλα και ορμή) με κύριους εκπροσώπους τον Γκαίτε και τον Σίλλερ. Στην Ελλάδα εμφανίστηκε σχεδόν την ίδια εποχή που επικράτησε στη Γαλλία και κυριάρχησε στην ελληνική ποίηση για πενήντα ολόκληρα χρόνια. Οι ρομαντικοί κηρύσσουν την επιστροφή στις ρίζες των λαϊκών πολιτισμών,

διακηρύσσουν την ελευθερία του καλλιτέχνη και αντιπαραθέτουν στη λογική τη φαντασία. Σημαντικοί ρομαντικοί είναι ο Ουγκώ (Victor Hugo), ο Μπάιρον (Byron) κ.ά.

Γενάρχη της Επτανησιακής Σχολής είναι ο εθνικός μας ποιητής **Διονύσιος Σολωμός**. Οι ποιητές που προετοίμασαν τον δρόμο του και έζησαν πριν από αυτόν, στην εποχή του Διαφωτισμού, ονομάστηκαν, όπως είδαμε, **προσολωμικοί** (Αντώνιος Μαρτελάος, Νικόλαος Κουτούζης). Μια δεύτερη κατηγορία αποτελούν οι **σολωμικοί** ποιητές που είναι σύγχρονοι ή μεταγενέστεροι από τον Σολωμό και υιοθέτησαν το πρότυπό του. Οι ποιητές αυτοί αποτελούν την κυρίως Επτανησιακή

Σχολή (Αντώνιος Μάτεσις, Γεώργιος Τερτσέτης, Ιούλιος Τυπάλδος, Ιάκωβος Πολυλάς, Γεράσιμος Μαρκοράς, Γεώργιος Καλοσγούρος, Λορέντζος Μαβίλης). Τέλος μια τρίτη κατηγορία είναι οι εξωσολωμικοί, λογοτέχνες δηλαδή οι οποίοι, αν και είναι Επτανήσιοι και ανήκουν στην ίδια εποχή, βρίσκονται έξω από την επίδραση του Σολωμού (Ανδρέας Κάλβος, Αριστοτέλης Βαλαωρίτης).

Διονύσιος Σολωμός

Ο Διονύσιος Σολωμός (1798-1857) γεννήθηκε στη Ζάκυνθο και πέθανε στην Κέρκυρα, όπου είχε στο μεταξύ μετοικήσει. Η γέννησή του συμπίπτει χρονικά με τον θάνατο του Ρήγα στο Βελιγράδι, όπως παρατήρησε ο Κωστής Παλαμάς προλογίζοντας τα Άπαντα του Σολωμού (1901). Ο Ρήγας αγωνίστηκε,

μαρτύρησε και άνοιξε τον δρόμο για την ελευθερία. Ο Σολωμός ύμνησε την ελευθερία, το Μεσολόγγι, τα ηρωικά κατορθώματα και τις θυσίες των Ελλήνων στη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα. Η ποίηση του Σολωμού επικεντρώθηκε στα μεγάλα θέματα που απασχόλησαν φιλοσόφους και ποιητές μέσα στους αιώνες: ελευθερία, φύση, θρησκεία, θάνατος και έρωτας. Στα ποιήματά του η ελευθερία θριαμβεύει ενάντια στη φύση και η θρησκεία ενάντια στον θάνατο. Στην ποίησή του συνδέονται ο θάνατος με τον έρωτα, ο οποίος στη σολωμική ποίηση είναι πάντα αγνός. Ο Σολωμός ήταν ο πρώτος που ανέδειξε τη δημοτική γλώσσα ως μοναδική για την έμμετρη δημιουργία.

Προσωπογραφία Δ. Σολωμού (Ανθολογία Σοκόλη)

Η ζωή του

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, ο Σολωμός θα μεταβεί στην Ιταλία, όπου κατ' αρχάς θα φοιτήσει στο Λύκειο της Κρεμόνας και έπειτα θα σπουδάσει νομικά στο Πανεπιστήμιο της Παβίας. Στη Ζάκυνθο θα επιστρέψει το 1818 και από το 1828 θα εγκατασταθεί μόνιμα στην Κέρκυρα. Η ποιητική δημιουργία του Σολωμού κατανέμεται σε δύο περιόδους: τη ζακυνθινή, από την επιστροφή στο νησί του μέχρι το 1828, και την κερκυραϊκή, που περιλαμβάνει την ώριμη δημιουργία του και τελειώνει με τον θάνατό του στην πρωτεύουσα των Ιονίων νήσων.

Στην Ιταλία ο Σολωμός μυήθηκε στον ρομαντισμό, γνώρισε σημαντικούς εκπροσώπους των ιταλικών γραμμάτων και επηρεάστηκε από το έργο τους, και συνέθεσε πάμπολλους στίχους στα ιταλικά. Επιστρέφοντας

στη Ζάκυνθο ο ποιητής, ώριμος κοινωνικά και καλλιτεχνικά, θα αποκαταστήσει την επαφή του με τη μητρική του γλώσσα. Σε αυτό θα τον βοηθήσει η συναναστροφή και η φιλία του με αξιόλογους πνευματικούς ανθρώπους, που δημιουργούσαν γύρω του φιλολογικούς κύκλους (Γ. Τερτσέτης, Α. Μάτεσις) και τον βοηθούσαν στις αναζητήσεις του.

Ο Σολωμός μελέτησε σε βάθος τη δημοτική ποίηση και χρησιμοποίησε την εικονοπλαστική της στη δική του ποίηση. Επιπλέον τα μεγαλύτερα έργα του είναι γραμμένα σε δεκαπεντασύλλαβο, ένα δεκαπεντασύλλαβο που από τεχνική άποψη ο Σολωμός τον έφτασε στην τελειότητα.

Πήτερ Μάκριτζ

Εντελώς ξένος προς τη λόγια παράδοση ο Σολωμός αφομοίωσε την ελληνική κληρονομιά –στην Ιταλία γνώρισε τον Όμηρο από την εξαιρετική έμμετρη μετάφραση του Μόντη (Monti)–, γράφει ο Πολυλάς στα Προλεγόμενα, τα έργα της κρητικής λογοτεχνίας, τα δημοτικά τραγούδια αλλά και τα έργα τοπικών στιχουργών.

Λέγεται ότι ο ποιητής άρχισε να γράφει στη μητρική του γλώσσα μετά τη συνάντηση που είχε με τον Σπυρίδωνα Τρικούπη, τον μετέπειτα ιστορικό. Σε μια επίσκεψή του στη Ζάκυνθο το 1822, κι ενώ περίμενε τον Μπάιρον, ο Τρικούπης ζήτησε να δει τον Σολωμό. Όταν άκουσε μια ωδή του απόμεινε σκεφτικός και του είπε ότι αυτό που περιμένει τώρα η πατρίδα είναι μια ποίηση ελληνική («Η Ελλάδα περιμένει το Δάντη της»). Σε λίγες μέρες ο ποιητής

διάβασε στον Τρικούπη το ελληνικό ποίημά του Η Ξανθούλα.

Ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν

Την ίδια περίοδο ο ποιητής που στρέφεται πια από τα παλιά ιταλικά σονέτα και τους αυτοσχέδιους στίχους σε έργα μεγαλύτερης έκτασης, στα οποία υμνείται κυρίως η Επανάσταση, γράφει τον Ύμνο εις την Ελευθερίαν (Μάιος 1823), ποίημα 158 στροφών, που εκδόθηκε στα 1825 και του οποίου οι δύο πρώτες στροφές καθιερώθηκαν ως Εθνικός Ύμνος της Ελλάδας και μελοποιήθηκαν από τον Κερκυραίο συνθέτη και φίλο του ποιητή Νικόλαο Μάντζαρο. Ο Ύμνος είχε μεγάλη απήχηση, μεταφράστηκε σε ξένες γλώσσες και ενίσχυσε το κίνημα του φιλελληνισμού.

Την ίδια εποχή εμπνεύστηκε την

ωδή Εις τον θάνατο του Λορδ Μπάιρον (ο Σολωμός θαύμαζε ιδιαίτερα τον Βύρωνα και γιατί καταφέρθηκε ενάντια στην τυραννία και γιατί πέθανε παίρνοντας ενεργό μέρος στον ελληνοαπελευθερωτικό αγώνα), ενώ το 1824 αρχίζει τη φιλόδοξη σύνθεση του Λάμπρου, έργου λυρικού επηρεασμένου από την ποιητική τεχντροπία του Βύρωνα, που όμως δε θα ολοκληρωθεί ποτέ (το 1826 ο ποιητής θα επεξεργαστεί και πάλι το ποίημα αυτό). Τότε έγραψε και το πρώτο από τα δύο πεζά του έργα, τον Διάλογο (1824), όπου θα υπερασπιστεί τη λαϊκή γλώσσα. Το δεύτερο πεζό του Σολωμού είναι Η γυναίκα της Ζάκυθος (ποίηση και πρόζα μαζί) γραμμένο κι αυτό την ίδια εποχή. Το 1825 συνθέτει το επίγραμμα Η καταστροφή των Ψαρών, έξοχο παράδειγμα πυκνού και γνωμικού λόγου.

Ο Κρητικός

Η νέα συγγραφική περίοδος του Σολωμού ανοίγει με την εγκατάστασή του στην Κέρκυρα. Στα 1833 γράφεται Ο Κρητικός, ποιητικό αφηγηματικό έργο, ένας ύμνος στην πατρίδα και στον έρωτα, από τον οποίο σώζονται μερικά υπέροχα αποσπάσματα, όπως η Φεγγαροντυμένη.

Ο Κρητικός: Ένας νέος που γλίτωσε από τους Τούρκους μετά την καταστολή της Επανάστασης στην Κρήτη, παλεύει τώρα με τα κύματα ως ναυαγός κρατώντας στο ένα χέρι τη μνηστή του. Εκεί, στη θάλασσα και με το φως του φεγγαριού αντικρίζει μια θεϊκή γυναικεία μορφή, την Ελευθερία (Φεγγαροντυμένη) που τον συναρπάζει, ώστε να μην καταλαβαίνει πως η

αγαπημένη του είναι νεκρή. Η εικόνα είναι εντυπωσιακή με τη Φεγγαροντυμένη που καθαγιάζει όλη τη φύση.

Ο Πόρφυρας

Ένα άλλο ποίημα της εποχής αυτής ήταν Ο Πόρφυρας (1849), του οποίου το θέμα ήταν ο τραγικός θάνατος ενός Άγγλου στρατιώτη που τον κατασπάραξε ένας καρχαρίας (πόρφυρας). Όταν μερικοί φίλοι του Σολωμού παρατήρησαν ότι έπρεπε να προτιμήσει ένα εθνικό θέμα, ο Ποιητής απάντησε: «Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό».

Οι Ελεύθεροι πολιορκημένοι

Το έργο όμως της ζωής του Σολωμού ήταν οι Ελεύθεροι πολιορκημένοι, το μεγάλο επικό ποίημα που το επεξεργάστηκε σε τρία διαφορετικά σχέδια (το πρώτο σχέδιο είχε ήδη συντεθεί γύρω στο 1830). Ο ποιητής εμπνεύστηκε το έργο αυτό από τη δεύτερη πολιορκία της «Ιεράς πόλεως» του Μεσολογγίου. Χρονικά αναφέρεται στις τελευταίες δεκαπέντε ημέρες της πολιορκίας και συγκεκριμένα από τη μάχη της Κλείσοβας μέχρι την ηρωική Έξοδο, όταν οι υπερασπιστές της πόλης, κατανικώντας όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες και περιφρονώντας τις χαρές της ζωής αποφασίζουν την ηρωική Έξοδο την παραμονή των Βαΐων του 1826.

Ο Σολωμός δε θέλησε ποτέ να επισκεφθεί την ελεύθερη Ελλάδα.

Οι Έλληνες που αποχαιρετούσαν τον εθνικό ποιητή του Ύμνου εις την Ελευθερίαν δε γνώριζαν την ποίηση των ώριμων χρόνων του. Δύο χρόνια μετά τον θάνατό του ο μαθητής του Ιάκωβος Πολυλάς συγκέντρωσε το έργο του ποιητή στον τόμο Τα Ευρισκόμενα. Στη συνέχεια αξιοποιήθηκε από τον Λίνο Πολίτη, ο οποίος έλεγξε τα χειρόγραφα και πρόσθεσε τη Γυναίκα της Ζάκυθος καθώς και την επιστολογραφία του ποιητή. Η πιο πρόσφατη ανασύσταση του έργου του οφείλεται στον Στυλιανό Αλεξίου (Διονυσίου Σολωμού, Ποιήματα και πεζά, 1994), ο οποίος προσέγγισε το σολωμικό έργο στο σύνολό του.

Στο έργο του Σολωμού θαυμάζουμε τον λυρισμό, την ακρίβεια των ποιητικών εικόνων, την εξύψωση της λαϊκής γλώσσας και ιδιαίτερα

την έκφραση του λαϊκού αισθήματος. Σταθερός στόχος του ποιητή ήταν να έχει η ποίησή του τις ρίζες της στην κοινωνία και τη γλώσσα, που εκείνη δημιούργησε.

Σολωμικοί ποιητές

Ο Ιάκωβος Πολυλάς (1826-1896) από την Κέρκυρα ήταν στενός φίλος και μαθητής του Σολωμού, που του μετέφραζε από τα γερμανικά αποσπάσματα από τον Σίλλερ και τον Χέγκελ. Ο Πολυλάς ήταν ο πρώτος εκδότης των έργων του Σολωμού. Έγραψε μόνο τρία σονέτα (Μια πρώτη αγάπη, Το Σούλι, Ο ερασιτέχνης) και λίγα διηγήματα και ήταν ο πρώτος που μετέφρασε τον Όμηρο στα νέα ελληνικά (Οδύσσεια, 1875, Ιλιάδα, 1890). Υπήρξε επίσης από τους καλύτερους μεταφραστές του Σαίξπηρ (Τρικυμία, 1855, Άμλετ,

1890). Τεχνίτης του λόγου αλλά και του στίχου ο Πολυλάς «ήταν και μένει», σύμφωνα με την άποψη του ιστορικού της νεοελληνικής λογοτεχνίας Κ. Θ. Δημαρά, «ο κατεξοχήν κριτικός της λογοτεχνίας μας».

Ο Αντώνιος Μάτεσις (1794-1875) από τη Ζάκυνθο, φίλος του Σολωμού, κατέχει σημαντική θέση στη λογοτεχνία της εποχής χάρη κυρίως στο δραματικό έργο του Ο Βασιλικός που γράφτηκε στα 1856. Το έργο αυτό έχει ως θέμα την πάλη των ευγενών και των αστών της Ζακύνθου που άρχιζαν να πλουτίζουν και να μην υπολογίζουν τους ευγενείς, όπως παλιά. Στην πάλη αυτή υπερίσχυσαν οι αστοί.

Η υπόθεση του Βασιλικού:
Ο Φιλιππάκης Γιαργυρόπουλος, άρχοντας από τα «δεύτερα σπίτια», δηλαδή από την «ύστερη τάξη του λαού», είναι ερωτευμένος με τη Γαρουφαλιά, κόρη του Δαρείου Ρογκάλα που είναι άρχοντας από τα «πρώτα σπίτια» και δε θέλει ούτε ν' ακούσει για τον γάμο της κόρης του με τον Φιλιππάκη. Ο Ρογκάλας τελικά κάμπτεται από την πίεση των γεγονότων και από τον γιο του Δραγανίγο, ο οποίος διαφωνεί με τις μεσαιωνικές αντιλήψεις του πατέρα του, και η ιστορία έχει ευτυχισμένο τέλος.

Το θέμα αυτό χρησιμοποίησε αργότερα σε μυθιστορήματα και θεατρικά του ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, ο οποίος αναγνωρίζει ότι ο Μάτεσις είναι πρόδρομος της δραματικής τέχνης. Ο Βασιλικός, που είναι γραμμένος στη δημοτική με πολλούς ζακυνθινούς ιδιωματισμούς, θεωρείται το πρώτο νεοελληνικό πεζό δράμα ρεαλιστικής τεχνοτροπίας.

Ο Ιούλιος Τυπάλδος (1814-1883) από την Κεφαλλονιά, έγραψε λυρικά και επικολυρικά ποιήματα, μερικά από τα οποία έγιναν λαϊκά τραγούδια. Πιστός μαθητής του Σολωμού μετέφρασε ένα μεγάλο μέρος από την Απελευθερωμένη Ιερουσαλήμ του Τορκουάτο Τάσσο.

Ο Γεώργιος Τερτσέτης (1800-1874) από τη Ζάκυνθο ήταν ένας από τους δικαστές που αντιτάχθηκαν στην πρόθεση της Αντιβασιλείας να

καταδικάσει σε θάνατο τον Κολοκοτρώνη και που έδωσαν αθωωτική ψήφο στον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα, όταν καταδικάστηκαν σε θάνατο. Από τα καλύτερα ποιήματά του θεωρούνται Το φίλημα, ποίημα αφιερωμένο στον Όθωνα, το Κόριννα και Πίνδαρος και το Οι γάμοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Πρότυπο του Τερτσέτη ήταν η ποίηση του Σολωμού και τα δημοτικά τραγούδια. Τα περισσότερα χρόνια της ζωής του τα έζησε στην Αθήνα, διατήρησε όμως στο έργο του την παράδοση της Επτανησιακής Σχολής.

Ο Γεράσιμος Μαρκοράς (1826-1911), από την Κεφαλονιά, έζησε στην Κέρκυρα και επηρεάστηκε από τη σολωμική ποίηση. Έγινε γνωστός με το επικό του ποίημα Ο Όρκος που αντλεί το θέμα του από την κρητική εξέγερση

(1866-1869) και την ανατίναξη του θρυλικού Αρκαδίου. Τα υπόλοιπα ποιήματά του είναι λυρικά και περιλαμβάνονται στις συλλογές Ποιητικά Έργα και Μικρά Ταξίδια.

Ανδρέας Κάλβος

Μια ξεχωριστή περίπτωση στάθηκε ο Ανδρέας Κάλβος που γεννήθηκε στη Ζάκυνθο και αργότερα έζησε στο Λιβόρνο της Ιταλίας, όπου υπήρχε μεγάλη ελληνική παροικία. Στην Ιταλία ο Κάλβος μυήθηκε στην ελληνική και την ευρωπαϊκή λογοτεχνία. Σταθμός για την πνευματική του εξέλιξη στάθηκε η γνωριμία του με τον Ελληνοϊταλό ποιητή Ούγο Φώσκολο, του οποίου υπήρξε γραμματέας. Το 1824 στη Γενεύη και το 1826 στο Παρίσι αντίστοιχα, ο Κάλβος τύπωσε τις δύο ποιητικές του συλλογές, τη Λύρα και τα Λυρικά.

Αργότερα εγκαταστάθηκε στην Κέρκυρα, όπου δίδαξε για λίγο στην Ιόνιο Ακαδημία. Απομονωμένος από όλους, στα 1852 έφυγε για την Αγγλία. Εκεί, «εις ξένην γην» τον βρήκε ο θάνατος, πράγμα που ο ίδιος απευχόταν (βλ. ωδή Ο Φιλόπατρις).

Ως προς την τεχνοτροπία ο Κάλβος ακολουθεί το ρεύμα του κλασικισμού (αναφορές στην ελληνική μυθολογία, αρχαιοπρεπείς λέξεις, έξαρση γενναίων πράξεων – η ονομασία των ποιημάτων του Ωδαί δείχνει ότι επηρεάζεται από τη λυρική ποίηση της Αρχαίας Ελλάδας). Η αυστηρότητα της μορφής όμως δεν εμποδίζει την ανάδειξη ρομαντικού πάθους. Η γλώσσα του είναι ιδιότυπη και θεωρήθηκε «αντιποιητική». Ο Κάλβος τροποποιεί τις νεοελληνικές λέξεις σύμφωνα με το τυπικό της αρχαίας γλώσσας, κατασκευάζει

δικούς του τύπους και αφήνει ασυναίρετες λέξεις. Το ύφος του είναι υψηλό, μεγαλοπρεπές, επικούριο. Βάση της στιχουργίας του η πεντάστιχη στροφή, οι τέσσερις πρώτοι στίχοι επτασύλλαβοι, ο πέμπτος πεντασύλλαβος.

Οι Ωδές του Κάλβου

Από τις ωδές του η πρώτη, Ο Φιλόπατρις, είναι ένας ύμνος στη Ζάκυνθο και η τρίτη, Εις θάνατον, είναι αφιερωμένη στον θάνατο της μητέρας του· αυτές ήταν οι δύο μεγάλες αγάπες που στερήθηκε, η πατρίδα και η μητέρα του. Όλες οι άλλες ωδές αναφέρονται στην Επανάσταση. Τα θέματα του Κάλβου ήταν ηρωολατρικά (Εις τον Ιερόν λόχον, Εις Χίον, Εις Πάργαν, Η Βρετανική Μούσα – για τον θάνατο του Μπάιρον).

Έλληνας της διασποράς ο Κάλβος διαμορφώθηκε στο εξωτερικό και αφομοίωσε τα πιο ανόμοια στοιχεία. Επηρεασμένος από τον κλασικισμό του Φώσκολο συνδυάζει στο έργο του την αρχαιοπρέπεια με τον ρομαντισμό. Η ιδιοτυπία της γλώσσας του ερμηνεύτηκε ως αποτέλεσμα της εικοσάχρονης απουσίας του από την Ελλάδα, ενώ επρόκειτο για συνειδητή επιλογή, επειδή πίστευε πως μια τέτοια γλώσσα έπρεπε να υιοθετήσει το νέο ελληνικό κράτος.

Έντονα φιλόπατρις ο Ανδρέας Κάλβος γοητεύει τόσο με τον ποιητικό τόνο, όσο και με τα θέματα και τις ιδέες του. Ως ποιητής αποφάσισε να γίνει ο βάρδος της ελληνικής επανάστασης, για την επιτυχία της οποίας «πρέπει να επιστρατευθούν όλες οι εκδηλώσεις της ζωής, να

μην εξαιρεθεί ούτε η ποίηση», όπως γράφει ο Οδυσσέας Ελύτης στο δοκίμιο που έγραψε για τον Κάλβο («Η αληθινή φυσιογνωμία και η λυρική τόλμη του Ανδρέα Κάλβου»). Ο Κάλβος ψάλλει την επανάσταση, και οραματίζεται την επάνοδο της ελευθερίας στον τόπο όπου γεννήθηκε. Γι' αυτόν η Ελλάδα είναι «μήτηρ ελπίδων γλυκυτάτων».

Το έργο του Κάλβου δεν είχε συνέχεια. Για πολύ καιρό ήταν ξεχασμένο. Μόλις στα 1888 ο Παλαμάς προβάλλοντας τους Επτανήσιους ποιητές, τους οποίους παραμέριζαν οι Φαναριώτες, ανακάλυψε τον ποιητή των ωδών, τη φιλοπατρία και την «αχαλίνωτον και ακανόνιστον» γλώσσα του.

Η ΛΥΡΑ.

Ω Δ Α Ι

Α. ΚΑΛΒΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΤΟΥ

ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ.

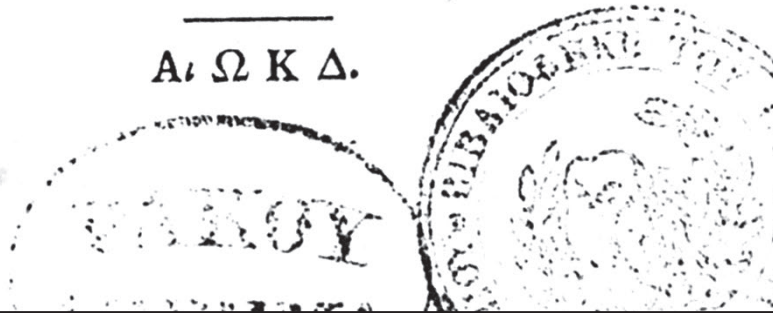
Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοῶν
Πιερίδων αἴοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον.
(Πινδ. πυθ. α.)

ΕΝ ΓΕΝΕΒΗ.

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Guil.^e FICK.

Α Ω Κ Δ.

Άλλοι μετασολωμικοί και εξωσολωμικοί ποιητές

Ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης (1824-1879) από τη Λευκάδα, ποιητής και εθνικός αγωνιστής, προσανατολίζεται περισσότερο σε πατριωτικά θέματα. Τα θέματά του είναι παρμένα κυρίως από την Επανάσταση και τους αγώνες των κλεφτών, των αρματολών και των Σουλιωτών. Χρησιμοποιεί τη δημοτική γλώσσα και επηρεάζεται από τον τύπο των δημοτικών τραγουδιών. Σημαντικά έργα του είναι ο **Αστράπγιαννος (1867)**, ο **Αθανάσης Διάκος (1867)** και κυρίως ο **Φωτεινός (1879)**, το σημαντικότερο έργο του, που όμως έμεινε ανολοκλήρωτο. Πιστεύοντας στην εθνική σημασία της ποίησης, ο Παλαμάς επαινεί την ποίηση του Βαλαωρίτη, γιατί θεωρεί ότι «αποστολή του Ποιητή δεν

είναι απλώς να ψυχαγωγεί, αλλά και να διδάσκει, να “βροντοφωνεί” την αλήθεια».

Ο Ανδρέας Λασκαράτος (1811-1901), μαθητής του Σολωμού και γεννημένος στο Ληξούρι της Κεφαλονιάς, έγραψε κυρίως πεζά έργα με ηθικολογικό χαρακτήρα: Τα μυστήρια της Κεφαλλονιάς, Χαρακτήρες, Ίδού ο άνθρωπος – το τελευταίο εκδόθηκε το 1886 και είναι μια συλλογή χαρακτήρων στο πρότυπο του Θεοφράστου και του Γάλλου σατιρικού Λα Μπρυγιέρ (La Bruyère, 1645-1696). Ο Λα Μπρυγιέρ, όπως και ο Θεόφραστος, περιέγραφε με σαφήνεια ιδιότητες, όπως η υποκρισία, η κολακεία, η χωριατιά, και έπειτα έδινε παραδείγματα των χαρακτηριστικών αυτών αναφερόμενος σε σύγχρονους ανθρώπους. Ο Λασκαράτος φωτογράφησε τον

εαυτό του στο πορτρέτο Ο φιλόνει-
κος. Ασυμβίβαστος και αδιάλλακτος
απέναντι στις κοινωνικές συμβά-
σεις ο Λασκαράτος κρατούσε για
τον εαυτό του τον ρόλο του «ηθικού
εισαγγελέα της κοινωνίας». Το απο-
τέλεσμα ήταν να υποστεί διώξεις
και να αφοριστεί από την Εκκλησία.
Αυτό τον έκανε ακόμα πιο αδιάλλα-
κτο, και συνέχισε να ασκεί δριμύτα-
τη κριτική στα ήθη της εποχής του.

Με τον Λορέντζο Μαβίλη (1860-
1912) σβήνει η ποιητική αναλαμπή
των Επτανήσιων ποιητών. Καταγό-
μενος από την Κέρκυρα και έχοντας
σπουδάσει φιλοσοφία στη Γερμανία,
ο Μαβίλης άφησε μεταφράσεις από
διάφορες γλώσσες. Περισσότερο
όμως έγινε γνωστός από τα πενή-
ντα σονέτα του, που τα περισσότε-
ρα γράφτηκαν στην πενταετία 1895-
1900 και τον καθιέρωσαν ως τον

σπουδαιότερο εκπρόσωπο του είδους αυτού στην ποίησή μας.

Τα σονέτα είναι δεκατετράστιχα ποιήματα, όπου συνδυάζεται η αγνή λυρική διάθεση με την υπερβολική φροντίδα στην επιλογή των λέξεων και την πλαστική επεξεργασία του στίχου.

Από τα χαρακτηριστικότερα σονέτα του Μαβίλη είναι: Λήθη, Καλλιπείρα, Μούχρωμα, Ελιά. Για την καλλιέργεια του σονέτου τον επαίνεσε ο Παλαμάς, ο οποίος θεωρούσε ότι ο Μαβίλης με τον Ρήγα καταλαμβάνουν τις «δύο κορυφές της πατριδολατρικής ποίησης». Η πατριδολατρία του Μαβίλη συνδυάστηκε και με τη δράση. Το 1896 πολέμησε στην Κρήτη, το 1897 πήρε μέρος

στον άδοξο πόλεμο με τους Τούρκους και το 1911 εκλέχτηκε βουλευτής Κερκύρας στην Αναθεωρητική Βουλή. Με την ιδιότητα αυτή, μιλώντας στη Βουλή σχετικά με τον καθορισμό της επίσημης γλώσσας, όταν οι περισσότεροι βουλευτές είχαν ταχθεί υπέρ της καθαρεύουσας και μιλούσαν περιφρονητικά για τη «χυδαία» δημοτική, ανέφερε μια φράση που από τότε έγινε παροιμιώδης: «Χυδαία γλώσσα δεν υπάρχει, υπάρχουν χυδαίοι άνθρωποι και υπάρχουν πολλοί χυδαίοι άνθρωποι ομιλούντες την καθαρεύουσαν».

Σε ηλικία πενήντα τριών ετών, ενθουσιασμένος με την πολεμική προετοιμασία για τους Βαλκανικούς πολέμους, ο Μαβίλης κατατάχτηκε εθελοντής. Πολέμησε και σκοτώθηκε το 1912 στον Δρίσκο της Ηπείρου, της οποίας την απελευθέρωση πάντα

ονειρευόταν. Ο ηρωικός του θάνατος ήταν το επισφράγισμα της αγωνιστικής του ζωής και της ιδεολογίας του.

Ένας από τους τελευταίους εκπροσώπους της Επτανησιακής Σχολής είναι ο **Στέφανος Μαρτζώκης** (1855-1913), αδελφός του Ανδρέα Μαρτζώκη (1849-1923), επίσης ποιητή. Ο Στέφανος Μαρτζώκης έζησε στην Αθήνα ως διδάσκαλος της ιταλικής και διακρίθηκε για την ευαισθησία της ποίησής του και την ποικιλία των στιχουργικών του μορφών.

Σταθμός στην ποιητική του δημιουργία ήταν η συλλογή **Σονέτα** (Sonnets), που δημοσιεύτηκε στο Παρίσι με πρωτοβουλία των νεοελληνιστών Λεγκράν (Émile Legrand) και Περνό (Humbert Pernot) το 1899.

Τέλος στην Ιστορία μας πρέπει να προστεθεί το όνομα του **Ιωάννη Ζαμπέλιου** (1787-1856), ο οποίος

έγραψε τις πρώτες νεοελληνικές έμμετρες τραγωδίες με θέματα από την εθνική μας ιστορία (Τιμολέων, Μήδεια, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Ρήγας Θεσσαλός, Μάρκος Βότσαρης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Ιωάννης Καποδίστριας). Επηρεασμένος από τον κλασικισμό του Ούγο Φώσκολο και του Ιταλού Αλφιέρι ο Ζαμπέλιος έγραψε στην απλή καθαρεύουσα και στη γλώσσα επηρεάστηκε από τον Κοραή.

3. Η Ρομαντική Σχολή των Αθηνών

A. Η ποίηση

Στο χρονικό διάστημα ανάμεσα στο 1830 και το 1880, δηλαδή στα πρώτα πενήντα χρόνια μετά την ελληνική Επανάσταση και την ίδρυση του Ελληνικού Κράτους, η Νεοελληνική Λογοτεχνία διαμορφώνεται,

όπως είδαμε, κάτω από την ξένη επίδραση και ειδικότερα κάτω από την επίδραση του γαλλικού ρομαντισμού. Χαρακτηριστικά της λογοτεχνίας μας αυτή την περίοδο είναι η επιστροφή στο παρελθόν, η μελαγχολία και η απαισιόδοξη διάθεση που ερχόταν πια ως απόηχος του ρομαντισμού της δύσης. Οι λογοτέχνες προσπαθούσαν την περίοδο αυτή να τονώσουν το εθνικό φρόνημα του λαού.

**Τζ. Μ. Γ. Τέρνερ, «Το μονοπάτι
Μορτλέικ», 1826 (Ο κόσμος της
ζωγραφικής, εκδ. Πατάκη)**

**Τη Νεοελληνική Λογοτεχνία
προσδιορίζουν τώρα δύο γενιές
Φαναριωτών που εγκατέλειψαν την
Πόλη και τις παραδουνάβιες ηγεμο-
νίες για να εγκατασταθούν πρώτα
στο Ναύπλιο, αργότερα στην Αθή-
να. Ο Ιακωβάκης Ρίζος-Νερουλός,**

75 / 70

ο Αλέξανδρος-Ρίζος Ραγκαβής, ο Αλέξανδρος και ο Παναγιώτης Σούτσος, όλοι συγγενείς μεταξύ τους, μετοίκησαν στην Ελλάδα αμέσως μετά την απελευθέρωσή της.

Ιακωβάκης Ρίζος-Νερουλός

Πριν από την επανάσταση ο Ιακωβάκης Ρίζος-Νερουλός (1778-1850) είχε δημοσιεύσει τα Κορακιστικά (1813), έργο με το οποίο διακωμωδούσε τη γλώσσα του Κοραή. Μετά την επανάσταση κυκλοφόρησε στα γαλλικά την Ιστορία των Νεοελληνικών γραμμάτων, την πρώτη ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας που εκδόθηκε στη Γενεύη το 1827. Το έργο αυτό, που είχε καταλογογραφική μορφή, προερχόταν από μια σειρά μαθημάτων που έκανε ο Νερουλός σε έναν κύκλο φιλελλήνων στη Γενεύη, με στόχο να φέρει

σε επαφή τους Ευρωπαίους με τα ελληνικά γράμματα. Ο συγγραφέας του διακηρύσσει τις ιδέες του για τη γλώσσα (υποστήριζε τη φαναριώτικη αρχαίζουσα) και απορρίπτει, εκτός από το έργο του Σολωμού, ολόκληρη την κρητική παράδοση.

Αλέξανδρος-Ρίζος Ραγκαβής

Πενήντα χρόνια αργότερα στη δική του ιστορία της λογοτεχνίας, που θα εκδοθεί επίσης στα γαλλικά (1877), ο Αλέξανδρος-Ρίζος Ραγκαβής (1809-1892) θα αδικήσει επίσης τόσο τον Σολωμό, όσο και ολόκληρη την Επτανησιακή Σχολή προβάλλοντας τον εαυτό του και την οικογένειά του και επιδιώκοντας να αποδείξει ότι η αναγέννηση της νεοελληνικής γλώσσας και λογοτεχνίας οφείλεται αποκλειστικά στους Φαναριώτες. Εξάδελφος των Σούτσων ο

Αλέξανδρος-Ρίζος Ραγκαβής, εκπρόσωπος της φαναριώτικης παράδοσης, είναι πολυγραφότατος και άνθρωπος με ποικίλα ενδιαφέροντα. Ο Ραγκαβής, ρομαντικός που στράφηκε προς τον αρχαϊσμό και την καθαρεύουσα, υπήρξε μεταφραστής και ποιητής, καθηγητής της Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και διπλωμάτης. Μαζί με τον Ν. Δραγούμη και τον Κ. Παπαρηγόπουλο εξέδωσε το περιοδικό Πανδώρα, όπου δημοσίευε διηγήματα. Το έργο του, ασυνήθιστα μεγάλο σε έκταση, περιλαμβάνει είκοσι τόμους. Ο Ραγκαβής ασχολήθηκε με όλα τα είδη. Εκτός από ποιήματα, έγραψε και αφηγήματα.

Οι αδελφοί Σούτσοι

Στην ποίηση επιδίδονται οι ρομαντικοί αδελφοί Σούτσοι. Ο μεγαλύτερος είναι ο **Αλέξανδρος Σούτσος** (1803-1863), γνωστός περισσότερο ως σατιρικός (Σάτιραι, 1827). Η ποίησή του δεν είναι καθόλου λυρική, αλλά περισσότερο πολιτική και σατιρική. Είναι πολέμιος του Καποδίστρια και αργότερα της Αντιβασιλείας και του Όθωνα. Ο αδελφός του **Παναγιώτης Σούτσος** (1806-1868) αντίθετα είναι μέτριος λυρικός. Το ποίημά του **Οδοιπόρος** (1831), με ήρωες δύο νέους που χάνουν τα λογικά τους, βλέπουν οράματα, παραληρούν και τέλος αυτοκτονούν, θεωρήθηκε ως το «πρωτοπαίδι του ρομαντισμού» και είχε μεγάλη ανταπόκριση, «σα να αποζητούσε η εποχή τη φυγή από την πραγματικότητα», όπως γράφει ο Λ. Πολίτης. Αντίστοιχο του

Οδοιπόρου είναι το πεζό Ο Λέανδρος (1834), μυθιστόρημα σε μορφή επιστολική, επηρεασμένο από τις Επιστολές του Όρτις του Φώσκολο (βλ. παρακάτω).

Άλλοι εκπρόσωποι

Στους εκπροσώπους της Αθηναϊκής Σχολής που προέρχονται από διάφορες περιοχές της Ελλάδας αλλά επηρεάζονται από τους Φαναριώτες που ζουν στην Αθήνα, ανήκουν ο Ηπειρώτης Γεώργιος Ζαλοκώστας (1805-1858), ο οποίος έγραψε λυρικά ποιήματα, άλλα από αυτά στη δημοτική και άλλα στην καθαρεύουσα, και ο Θεόδωρος Ορφανίδης (1817-1886), από τη Σμύρνη, που μιμείται την πολιτική σάτιρα του Αλέξανδρου Σούτσου.

Την κορύφωση του ρομαντισμού της Αθηναϊκής Σχολής εκφράζουν ο

Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος (1843-1873), γιος του ιστορικού, και ο **Σπυρίδων Βασιλειάδης** (1844-1874), γεννημένος στην Πάτρα. Νομικοί και οι δύο και θεατρικοί συγγραφείς, ο πρώτος έγραψε λυρικά ποιήματα έντονα μελαγχολικά και ο δεύτερος, επίσης λυρικός, υπήρξε και μεταφραστής του Λαμαρτίνου. Ο Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος θεωρήθηκε ως ο πιο ειλικρινής εκφραστής της ρομαντικής Αθηναϊκής Σχολής. Τελευταίος εκπρόσωπος της σχολής αυτής είναι ο **Αχιλλεύς Παράσχος** (1838-1895), από το Ναύπλιο, που αποτελεί την οριστική παρακμή και το τέλος του ελληνικού ρομαντισμού. Μεγαλόστομος και ενθουσιώδης, ο Παράσχος έγραφε με εκπληκτική ευκολία στίχους κακής ποιότητας επαναλαμβάνοντας τις ίδιες ιδέες.

B. Η πεζογραφία

Τα τελευταία χρόνια η έρευνα για την πεζογραφία της περιόδου 1830-1880 άλλαξε την εικόνα που είχαμε γι' αυτήν. Ενώ δηλαδή πιστεύαμε ότι η μυθιστορηματική παραγωγή της περιόδου αυτής είναι φτωχή και ότι το κυρίαρχο είδος της εποχής αποτελούσε το ιστορικό μυθιστόρημα, σήμερα, ύστερα από την ανανέωση του ενδιαφέροντος για τα μυθιστορήματα που δημοσιεύτηκαν ανάμεσα στα 1835 και στα 1850, αποδείχτηκε ότι το ιστορικό μυθιστόρημα εμφανίζεται στην Ελλάδα γύρω στα 1850 και αναπτύσσεται μέχρι το 1885, ενώ τα μυθιστορήματα που θεωρούνταν ιστορικά ασχολούνται περισσότερο με την κοινωνική πραγματικότητα της εποχής.

Το μυθιστόρημα είναι το λογοτεχνικό είδος που στην πορεία του μέσα στον χρόνο κατάφερε να συνθέσει όλα τα άλλα είδη, ενώνοντας άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο τον μύθο με την ιστορία, συνδυάζοντας τη φαντασία με την πραγματικότητα και μορφοποιώντας με τον τρόπο του τα ανθρώπινα συναισθήματα. Με το πέρασμα των αιώνων, μέσα σε μια συνεχή διαδικασία εξέλιξης, το μυθιστόρημα έγινε ο μύθος που η φαντασία τοποθετεί σε χρόνους πραγματικούς.

Το μυθιστόρημα είναι μια εκτεταμένη αφήγηση και σε αυτό ξεχωρίζει από τα άλλα είδη του πεζού, έντεχνου λόγου (το διήγημα και τη νουβέλα). Εκτός όμως από την έκτασή του το μυθιστόρημα

διακρίνεται για τον μύθο του (που μπορεί να αναπτύσσεται και να εξελίσσεται σε πολλά επίπεδα χώρου και χρόνου) και για τους χαρακτήρες που προβάλλει με τρόπο όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένο.

Το πρώτο μυθιστόρημα που εμφανίστηκε στην ανεξάρτητη Ελλάδα, και έκανε τον συγγραφέα του να περηφανεύεται πως ήταν ο πρώτος που έγραψε μυθιστόρημα την περίοδο αυτή, ήταν Ο Λέανδρος του Παναγιώτη Σούτσου που, όπως είδαμε, ήταν και ποιητής. Το μυθιστόρημά του, ρομαντικό, σε επιστολική μορφή, δημοσιεύεται στο Ναύπλιο το 1834.

Ο Λέανδρος του Παναγιώτη Σούτσου

Ο Λέανδρος του Παναγιώτη Σούτσου είναι επίσημα το πρώτο μυθιστόρημα της ανεξάρτητης Ελλάδας. Στον πρόλογο ο συγγραφέας του δηλώνει την περηφάνια του που είναι ο πρώτος μυθιστοριογράφος του ανεξάρτητου Ελληνικού Κράτους. Στο έργο περιγράφεται και εξυμνείται ο ρομαντικός έρωτας του Λέανδρου και της Κοραλίας που είναι ιερός, γιατί είναι ειλικρινής.

Έναν χρόνο αργότερα κυκλοφορεί Ο Εξόριστος του 1831, μυθιστόρημα που γράφτηκε από τον Αλέξανδρο Σούτσο και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα. Η δράση του τοποθετείται στα

πρώτα χρόνια του ελεύθερου νέου ελληνικού κράτους. Το 1839 εκδίδεται το μυθιστόρημα Η ορφανή της Χίου ή Ο θρίαμβος της αρετής του Ιάκωβου Πιτσιπίου, ο οποίος το 1848 δημοσίευσε ένα δεύτερο μυθιστόρημα με τίτλο Ο Πίθηκος Ξουθ ή Τα ήθη του αιώνας, όπου σατιρίζει τόσο τους Ευρωπαίους περιηγητές που έρχονται στην Ελλάδα, όσο και την αστική τάξη της Αθήνας, με αποτέλεσμα να φαίνεται πως και οι δύο αυτές ομάδες πιθηκίζουν.

Η ορφανή της Χίου του Ιάκωβου Πιτσιπίου

Η υπόθεση του μυθιστορήματος Η ορφανή της Χίου: Η Ευλαλία χάνει τους γονείς της στις σφαγές της Χίου και την αναλαμβάνει η θεία της Λωξάντρα που έχει δύο παιδιά. Στην οικογένεια αυτή η Ευλαλία παίζει τον ρόλο της Σταχτοπούτας.

Εκεί θα συναντήσει τον ειλικρινή Αλέξανδρο και θα ορκιστούν αιώνια αγάπη μεταξύ τους. Η Λωξάντρα όμως κάνει το παν για να χωρίσει το ζευγάρι και να επωφεληθεί από την κληρονομιά της ορφανής. Ύστερα από διάφορες περιπέτειες οι δύο νέοι παντρεύονται, την ίδια μέρα μάλιστα που η Ευλαλία θα γινόταν καλογριά.

Ο Πολυπαθής του Γρηγορίου Παλαιολόγου

Στα 1839 κυκλοφόρησε επίσης το μυθιστόρημα Ο Πολυπαθής του Γρηγορίου Παλαιολόγου (1803-1869), που ανακαλύφτηκε στο τέλος της δεκαετίας του 1980 και θεωρούνταν χαμένο επί πολλά χρόνια. Η μυθιστορία του Παλαιολόγου αποτελείται από πολλά επεισόδια γραμμένα με τρόπο απολαυστικό. Επηρεασμένος από τον Μολιέρο ο Παλαιολόγος μέσω του ήρωά του, του Φαβίνη, ανακαλύπτει την υποκρισία και τη ματαιοδοξία του ανθρώπου και την παρουσιάζει με χιούμορ, ειρωνεία αλλά και τρυφερότητα.

Ο Αυθέντης του Μορέως του Α.-Ρ. Ραγκαβή

Το ιστορικό μυθιστόρημα εισάγεται ουσιαστικά στην Ελλάδα από τον **Αλέξανδρο-Ρίζο Ραγκαβή** το 1850, με τον Αυθέντη του Μορέως. Ο Ραγκαβής χρησιμοποίησε υλικό που άντλησε από το γνωστό μας **Χρονικόν του Μορέως**, ακολουθώντας το παράδειγμα του εισηγητή του ιστορικού μυθιστορήματος **Σερ Ουώλτερ Σκοτ (Sir Walter Scott, 1771-1832)**. Ο Ραγκαβής έναν χρόνο αργότερα δημοσίευσε και το ρεαλιστικό μυθιστόρημα **Ο συμβολαιογράφος**.

Σημαντικός πεζογράφος είναι ο **Παύλος Καλλιγιάς (1814-1896)**, συγγραφέας του **Θάνου Βλέκα (1855)**, που υπήρξε και το μοναδικό έργο του. Νομομαθής, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, βουλευτής και

υπουργός στην κυβέρνηση Χαριλάου Τρικούπη, ο Καλλιγάς αναπαριστά ρεαλιστικά την κατάσταση στην ελεύθερη Ελλάδα, σε αντίθεση με τον Ραγκαβή που προβάλλει το παρελθόν κρύβοντας την άθλια πολλές φορές πραγματικότητα.

Ο Θάνος Βλέκας του Π. Καλλιγά

Η υπόθεση του Θάνου Βλέκα:
Ο Τάσος και ο Θάνος Βλέκας, γιοι ενός κλέφτη της Επανάστασης, ζουν στην ανεξάρτητη Ελλάδα και έχουν αντίθετη τύχη. Ο Τάσος συνέχιζε την οικογενειακή παράδοση όντας λήσταρχος. Ο Θάνος όμως, αν και είναι τίμιος, εργατικός κι ερωτευμένος με μια όμως, αν και είναι τίμιος, εργατικός κι ερωτευμένος με μια ενάρετη νέα,

θα σκοτωθεί από εξαγριωμένους χωρικούς που είχαν χάσει τη γη τους από τον αδελφό του.

Την εποχή εκείνη τα περιοδικά είναι το κυρίαρχο όργανο για τη διάδοση της λογοτεχνίας. Το περιοδικό Πανδώρα που είχε διευθυντή τον Νικόλαο Δραγούμη, δημοσιεύει μεταφράσεις μυθιστορημάτων του Κάρολου Ντίκενς (Charles Dickens, 1812-1870) (Δαβίδ Κόππερφιλντ, Όλιβερ Τουίστ). Τα έργα του δημοφιλούς Άγγλου μυθιστοριογράφου καταγγέλλουν τη σκληρή κοινωνία της εποχής που πληγώνει κυρίως τα παιδιά. Το ελληνικό αναγνωστικό κοινό έρχεται τώρα σε επαφή με αυθεντικά λογοτεχνικά δημιουργήματα. Από χρόνο σε χρόνο η πεζογραφική παραγωγή αυξάνεται.

Ένα έργο που διαβάστηκε πολύ ήταν Η ηρωίς της Ελληνικής Επανάστασεως, ήτοι Σκηναί εν Ελλάδι του έτους 1821-1828, μυθιστόρημα του Στέφανου Ξένου (1821-1894) που δημοσιεύτηκε στο Λονδίνο (1861). Ο Ξένος, έχοντας συλλέξει με προσοχή το υλικό του από τα χρόνια του αγώνα, δίνει ένα μυθιστόρημα ζωντανό, γεμάτο δράση.

Ο Εμμανουήλ Ροΐδης και η Πάπισσα Ιωάννα

Αναμφίβολα όμως το διασημότερο έργο της εποχής ήταν η Πάπισσα Ιωάννα του Εμμανουήλ Ροΐδη (1836-1904), που δημοσιεύτηκε το 1866, όταν ο συγγραφέας του ήταν μόλις τριάντα ετών. Ο Ροΐδης, που έζησε τα παιδικά του χρόνια στη Γένοβα και ταξίδεψε πολύ, διαλέγει για το μυθιστόρημά του ένα θέμα ιστορικό

που ήταν συγχρόνως και σκανδαλιστικό. Με την ηρωίδα του, που μεταμφιέζεται σε μοναχό κατορθώνοντας τελικά να καταλάβει τον παπικό θρόνο, είχε στόχο να δείξει ότι το μεσαιωνικό παρελθόν, που είχε εξιδανικευτεί, ήταν εξίσου άθλιο και διεφθαρμένο, όπως και το σύγχρονο παρόν. Τοποθετημένο στον 9ο αιώνα το έργο αυτό του Ροΐδη εκφράζει με σκεπτικισμό τον σαρκασμό του για τις προλήψεις, τις δεισιδαιμονίες, τους δογματισμούς και τα ψεύδη που βασανίζουν τους ανθρώπους. Ο συγγραφέας όμως φροντίζει να υπενθυμίσει με σοβαρότητα στον αναγνώστη πως πρόκειται για παραμύθι. Γραμμένο σε έξοχη γλώσσα έγινε δημοφιλές και μεταφράστηκε σε πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες.

Το έργο του ο Ροΐδης το τιτλοφορεί μεσαιωνική μελέτη. Ο συγγραφέας

παραθέτει στην αφήγησή του διάφορα κείμενα και παραθέματα που δείχνουν την πρόθεσή του να δώσει επιστημονική εμφάνιση στο έργο του. Μνημονεύει επίσης λογοτέχνες που ασχολήθηκαν με περασμένες εποχές, όπως τον Σερ Ουώλτερ Σκοτ (βλ. παραπάνω) και τον Μπάιρον. Στο βάθος όμως ξέρει πως αυτό που προτίθεται να γράψει είναι ένα μυθιστόρημα και μάλιστα ένα μυθιστόρημα σατιρικό, στο οποίο η εναλλαγή των επεισοδίων κρατά αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Η Πάπισσα Ιωάννα αποτέλεσε ένα πρωτοποριακό έργο που με το θέμα του σκανδάλισε την κοινωνία της εποχής και προκάλεσε, όπως ήταν φυσικό, την αντίδραση. Η Εκκλησία καταδίκασε το έργο και τον συγγραφέα του για το σκάνδαλο που δημιούργησε.

**Αιμ. Προσαλέντης (1859-1926),
«Η Ακρόπολη», 1897 (Εθνική
Πινακοθήκη)**

**Δύο ακόμη νεοελληνικά μυθιστο-
ρήματα κατατάσσονται στα πιο αξι-
όλογα της πρώτης αυτής περιόδου
της νεοελληνικής αφηγηματικής πε-
ζογραφίας. Το πρώτο είναι Η στρα-
τιωτική ζωή εν Ελλάδι, που δημοσι-
εύτηκε στη Ρουμανία το 1870-1871**

σε δύο τόμους. Το έργο έχει ως κεντρικό θέμα του τη ληστεία και την αδιαφορία των υπευθύνων για την κατάσταση αυτή. Ο συγγραφέας όμως δεν καταγγέλλει, αφήνει τα γεγονότα να μιλήσουν από μόνα τους επισημαίνοντας τα κακώς έχοντα στην κοινωνία, τους θεσμούς και τις συμπεριφορές. Τελευταία ο καθηγητής Παναγιώτης Μουλλάς κατόρθωσε να ταυτίσει τον συγγραφέα του έργου με τον Κ. Δημόπουλο, που παρουσιάζεται σε αυτό μόνο ως επιμελητής της έκδοσης.

Δημήτριος Βικέλας

Το δεύτερο μυθιστόρημα είναι ο Λουκής Λάρας του Δημήτριου Βικέλα (1835-1908), που δημοσιεύτηκε το 1879 και του οποίου η δράση εκτυλίσσεται στη διάρκεια του ελληνικού απελευθερωτικού αγώνα. Εδώ ο

αφηγητής εκθέτει την ιστορία μιας οικογένειας, από την εποχή των σφαγών της Χίου μέχρις ότου κατάφερε να βρεθεί σε τόπο ασφαλή. Ο συγγραφέας αντλεί το υλικό του από τις σημειώσεις που του εμπιστεύτηκε κάποιος επιχειρηματίας από το Λονδίνο ο οποίος, αφού γλίτωσε μαζί με μερικούς άλλους, εγκαταστάθηκε στο εξωτερικό. Το μυθιστόρημα τονίζει ότι ο ηρωισμός δεν είναι μόνο ηρωικές πράξεις, αλλά και σύνεση και προνοητικότητα. Χωρίς να παραποιεί όσα του εμπιστεύτηκε ο πληροφοριοδότης του, ο Βικέλας εγκαταλείπει τη ρητορεία του ηρωισμού και αναδεικνύει τα καθημερινά προβλήματα του ανθρώπου που προσπαθεί με κάθε τρόπο να σωθεί. Το έργο θεωρήθηκε ανανεωτικό, γιατί προαναγγέλλει τον ρεαλισμό. Ο Βικέλας, άνθρωπος μετριοπαθής, ήταν

ο ίδιος επιχειρηματίας με σημαντική κοινωνική επιφάνεια, χάρη στην οποία έπεισε την Ολυμπιακή Επιτροπή να γίνουν στην Αθήνα οι αγώνες του 1896.

Στη δεκαετία 1880-1890 ο Βικέλας έγραψε μια σειρά από ηθογραφικά διηγήματα (βλ. παρακάτω: Ηθογραφία). Πολύ πετυχημένο ηθικογραφικό διήγημα είναι Ο Παπα-Νάρκισσος, με θέμα του τη ζωή ενός αγαθού παπά, που δε διστάζει να διακινδυνεύσει, για να βοηθήσει έναν άρρωστο από βαριά μεταδοτική ασθένεια. Ο Βικέλας ψυχογραφεί τον ήρωά του που κύριο χαρακτηριστικό του είναι η εσωτερική ευγένεια. Ο Δημήτριος Βικέλας έγραψε σε απλή καθαρεύουσα και σε φυσικό ύφος, γι' αυτό και σήμερα διαβάζεται ευχάριστα. Έγραψε επίσης και απομνημονεύματα (Η ζωή μου),

από τα οποία μαθαίνουμε πολλά ενδιαφέροντα για την παλαιότερη οικογενειακή και κοινωνική νεοελληνική ζωή.

Γεννημένος στην Ερμούπολη της Σύρου και συμμαθητής του Ροΐδη στο Λύκειο της Σύρου, ο Βικέλας ήταν προστατευόμενος του θείου του **Λέοντα Μελά (1812-1879)**, γνωστού για τα παιδαγωγικά του ενδιαφέροντα και συγγραφέα του Γεροστάθη. Το βιβλίο αυτό αποτελεί διασκευή γαλλικού έργου, συγκροτείται από σύντομες ιστορίες δανεισμένες κυρίως από την αρχαιότητα, που γράφτηκαν για να φρονηματίσουν τους νέους, και διαβάστηκε πολύ στην εποχή του.

Δ. Βικέλας (Γεννάδειος Βιβλιοθήκη)

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

- ✓ Στην Ε' ενότητα του βιβλίου μας παρακολουθήσαμε την εξέλιξη της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας σε μια καθοριστική ιστορική περίοδο που αφετηρία της ήταν ο ελληνικός απελευθερωτικός αγώνας. Το γεγονός της Επανάστασης γίνεται αντικείμενο έμπνευσης για τους ποιητές, ενώ οι αγωνιστές επιδίδονται στην καταγραφή των εμπειριών τους στα απομνημονεύματά τους.
- ✓ Η ποίηση όμως της νέας Ελλάδας γεννιέται ουσιαστικά στα Επτάνησα. Ο Ανδρέας Κάλβος, που για δεκαετίες αγνοήθηκε ως ποιητής, συνδυάζει στις Ωδές του την ιταλική του παιδεία με τον ρομαντισμό. Από την άλλη ο εθνικός

ποιητής μας Διονύσιος Σολωμός, σε έναν αδιάκοπο αγώνα με την έκφραση, γίνεται ο δημιουργικότερος εκφραστής των ιδεών του Διαφωτισμού, της προσήλωσης στη λαϊκή γλώσσα, της αγάπης στο δημοτικό τραγούδι. Γύρω του ο κύκλος των Επτανήσιων λογοτεχνών αφομοιώνει τα διδάγματα του και συμβάλλει καθοριστικά στην πολιτισμική ανανέωση που συντελείται στον ελληνικό χώρο αυτή την εποχή.

- ✓ Τον δρόμο για την Αθηναϊκή Σχολή ανοίγουν οι Φαναριώτες που μετά την απελευθέρωση εγκαθίστανται στην Αθήνα. Επηρεασμένοι από τον ρομαντισμό γίνονται άλλοτε εθνικοί βάρδοι και άλλοτε πολιτικοί ρήτορες.**

✓ Την ίδια εποχή αναπτύσσεται στην Ελλάδα για πρώτη φορά το μυθιστορηματικό είδος. Η πεζογραφία στρέφεται προς την κοινωνική πραγματικότητα της εποχής, με πρώτο μυθιστόρημα τον Θάνο Βλέκα του Καλλιγά και κορύφωση την Πάπισσα Ιωάννα του Ροΐδη. Τα μυθιστορήματα της εποχής ανοίγουν τον δρόμο για τις μελλοντικές εξελίξεις στο νεοελληνικό μυθιστόρημα.

Ασκήσεις – Θέματα για συζήτηση

1. Σήμερα ένα μεγάλο μέρος των Απομνημονευμάτων των αγωνιστών μαζί με πολλά επίσημα έγγραφα που αφορούν την Ελληνική Επανάσταση βρίσκονται στο Διαδίκτυο (Εθνικό Κέντρο Βιβλίου: <http://www.ekebi.gr>, Σπουδαστήριο Νέου Ελληνισμού: www.snhell.gr). Αφού διαβάσετε τέτοια κείμενα να παρουσιάσετε στην τάξη σας τη σκέψη, τον χαρακτήρα και τον λόγο των αγωνιστών.

2. Το θέμα της «επιστροφής των Μουσών», στο οποίο αναφερθήκαμε μιλώντας για την Ελισάβετ Μουτζάν-Μαρτινέγκου, το συναντούμε στην ωδή του Ανδρέα Κάλβου Εις Μούσας. Να παρουσιάσετε την ωδή αυτή στην τάξη σας αναφερόμενοι στο θέμα αυτό.

Βιβλιογραφία

1. Βάρναλης, Κ. (1952). Σολωμικά. Αθήνα: Κέδρος.
2. Γαραντούδης, Ευρ. (2001). Οι Επτανήσιοι και ο Σολωμός. Όψεις μιας σύνθετης σχέσης (1820-1950). Αθήνα: Καστανιώτης.
3. Δάλλας, Γ. (2002). Σκαπτή ύλη από τα σολωμικά μεταλλεία. Αθήνα: Άγρα.
4. Δημαράς, Κ. Θ. (1975). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. ΣΤ' έκδοση. Αθήνα: Ίκαρος, 191-350.
5. Ζώρας, Θ. Γ. (1960). Επτανησιακά μελετήματα Α', Εισαγωγή εις την Επτανησιακήν Σχολήν - Οι

**εκπρόσωποι της Επτανησιακής
Σχολής - Επτανησίων δοκίμια πε-
ρί γλώσσας. Αθήνα.**

- 6. Καλαματιανός, Γ. Ν. (χ.χ.). Σύ-
ντομη Ιστορία της Νεοελληνι-
κής Λογοτεχνίας. Ι΄ έκδοση.
Αθήνα: Εστία, 50-81.**
- 7. Κεχαγιόγλου, Γ. (επιμ.) (1999).
Εισαγωγή στην ποίηση του Σο-
λωμού. Επιλογή κριτικών κειμέ-
νων. Ηράκλειο: Πανεπιστημια-
κές εκδόσεις Κρήτης.**
- 8. Λορεντζάτος, Ζ. (1974). Για το
Σολωμό - τη λύρα τη δίκαιη.
Αθήνα: Ίκαρος.**
- 9. Μάκριτζ, Π. (1995). Διονύσιος
Σολωμός. Μετάφραση Κ. Αγγελά-
κη-Ρουκ. Αθήνα: Καστανιώτης.**

- 10. Πολίτης, Λ. (1978). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Αθήνα: Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, 123-199.**
- 11. Πολίτης, Λ. (1985). Γύρω στον Σολωμό, μελέτες και άρθρα. Αθήνα: Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης.**
- 12. Tonnet, H. (2001). Ιστορία του Ελληνικού μυθιστορήματος. Μετάφραση Μ. Καραμάνου. Αθήνα: Πατάκης.**
- 13. Τσαντσάνογλου, Ε. (1982). Μια λανθάνουσα ποιητική σύνθεση του Σολωμού. Αθήνα: Ερμής.**
- 14. Vitti, M. (2003). Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Μετάφραση Μ. Ζορμπά, θεώρηση του**

συγγραφέα, απόδοση Ε. Ι. Μοσχονά. Αναθεωρημένη έκδοση. Αθήνα: Οδυσσέας, 145-240.

15. Χατζηγιακουμής, Εμμ. (1968). Νεοελληνικάί πηγαί του Σολωμού. Αθήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΝΟΤΗΤΕΣ:

4. Το δημοτικό τραγούδι 5
5. Η Νεοελληνική Λογοτεχνία μετά
τον Αγώνα και μέχρι τη Γενιά
του 1880 (1821-1880)..... 23

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.